

findes rigtigt, at den af Kongen valgte Overpræsident personligen afgjør nogen egentlig Communalfag. Der turde endog være Anledning til udtrykkelig at tilføie, at Budgettet hører til disse almindelige Sager, fordi Bestemmelsen i § 5 ellers let kunde give Anledning til Misforstaaelse, og fordi kun den samlede Magistrat kan være skikket til at foretage saadanne Lempelser i de enkelte Budgetforslag, som dettes Totalitet maatte vise som nødvendige, men til hvis Iværksættelse hverken Overpræsidenten kan ansees berettiget eller den enkelte Fag-Borgemeester for egnet. Men ogsaa med Hensyn til de til forskjellige Afdelinger henlagte Anliggender maa det vistnok ansees for ønskeligt, at Sager, der angaae vigtige Principspørgsmaal eller store Pengesummer, gjøres til Gjenstand for collegial Behandling; thi ligesom dette er det eneste Middel, hvorved der kan vedligeholdes Enhed og Sammenhold i den hele Forvaltning, saaledes turde det ogsaa være i selve Communens Interesse, at saadanne Sager, efterat være bearbejdede af den nærmest Paagældende, af ham foredrages for en Samling af Mænd, hvis Forhandling og Beslutning vil give Borgen for en mere alsidig Overveelse og upartisk Afgjorelse. Da Udvalget endelig med Udfastets Motiver maa være enig i, at Overpræsidentens Indflydelse væsentlig vil indskrænke sig til de Sager, der afgjøres gennem den samlede Magistrat, kan hans Ret til dertil at henvise dem ikke være indskrænket til nogen ved Loven forud given Bestemmelse. Det turde endog være ret hensigtsmæssigt fra Tid til anden at foretage enkelte Sager, som efter deres Natur utvivlsomt henhøre til den departementale Afgjorelse, i selve Magistraten, for at de Grundsætninger, hvorefter de expederes eller kunde ønskes expederede, kunne blive gjorte til Gjenstand for en fleersidig Overveelse. Tvivlsomt er vist den sidste Bestemmelse, der tilstøder enhver Borgemeester i Magistraten at forebringe selv saadanne Sager, som henhøre til hans Departement og som af Overpræsidenten ere henviste til Afgjorelse i samme. Men skjøndt der vist er al Anledning til ved Lovens Udførelse at vaage over, at denne Berettigelse ikke vorder misbrugt, turde det dog være betænkeligt

aldeles at nægte den, da en saadan Sag kan staae i saa nær Forbindelse med andre Sager eller for den Paagældende selv frembyde saa megen Tvivl, at han bør kunne undergive den sine Collegers Afgjorelse.

Men jo mere omfattende saaledes disse Forfrister ere og formeentlig maae være, desto større Grund er der til at frygte for, at den collegiale Forhandling kan komme til at opsluge den departementale, fordi den frembyder megen Fristelse for Overpræsidenten til at udstrække sin Myndighed muligt vidt, eller for den enkelte Borgemeester til at vælte Ansvarret fra sig, og fordi denne Form med hele Traditionens Magt vil gaae i Arv til den nye Tingenes Orden. Det fortjener derfor den nøieste Overveelse, hvorledes den heri liggende Fare for, at den departementale Forvaltnings Energi og Ansvar skal forspildes, kan vorde afværget eller dog formindsket. Udvalget veed i saa Henseende intet Bedre at foreslaae, end nøiere at udføre Udfastets Bestemmelse om Ansvarret for de collegiale Beslutninger og at tilføie en Bestemmelse om deres Udsærdigelse (saaledes som den findes i § 8, men favnes i § 7). Det er nemlig en Selsølgelse, at enhver Sag, som forebringes for den samlede Magistrat, der maa blive afgjort ved Stemmeesterhed. Naturligvis skal den enkelte Borgemeester, til hvis Fag den hører, ikke blot foredrage den, men ogsaa gjøre en bestemt, formuleret Indstilling til en Beslutning, og det kan ikke paatvies, at denne i Almindelighed vil blive taget til Følge. Men blot raadgivende kan Magistratens Stemme i intet Tilfælde være, og det ligger da nært, at de Medlemmer maae være ansvarlige for Beslutningen, som have tagen den. Men dette kan vist med fuld Føie udvides derhen, at Enhver derfor er ansvarlig, som har deeltaget i Afstemningen og ikke i den Grad er uenig i Beslutningen, at han finder tilstrækkelig Anledning til at tilføre en udtrykkelig Protest. At dette ingentunde falder sammen, viser den daglige Erfaring og turde især blive klart, naar man vil tænke sig de enkelte Ministres Stilling i et samlet Ministerium, hvor vistnok den vedkommende Ministers Mening maa have en